

Grændse. Jeg har ikke anseet det for rigtig at foreslaae nogen Undtagelse, hverken for Thisteb Amt, som slet ikke har nogen Jernbane, eller for Dele af jydsk Amt, som kun have ringe Nytte af Jernbanen. Jeg troer, at disse Egne, som nu ligge sjernt fra Jernbanen, dog altid vilde kunne finde nogen Trøst i den Betragtning, at de sandsynligviis vilde ligge nærmest ved det næste Sæt Jernbaner, der kommer. Denne Trøst kunde maaskee synes fattig nok for dem, som skulle betale, men det forekommer mig, at Ventetiden for disse Egne dog egentlig kun kan regnes fra den Tid af, da de Egne, der i Henhold til foreliggende Love skulle forsynes senest med Jernbaner, blive forsynede dermed. Det forekommer mig indlysende, at naar man lader Dele af det vestlige og nordlige Sjælland, som først vilde faae Jernbaner færdige om 6—7 Aar, begynde med at betale samtidigt med de Egne, som allerede have haft Jernbaner i fuld Drift i 3, ja endog 4 Aar, saa bliver Forskjellen mellem den Maade, hvorpaa de førstnævnte og de sidstnævnte Egne blive behandlede i Henhold til dette Lovforslag, ikke meget anderledes end Forskjellen mellem den Maade, hvorpaa de Egne, der nu ligge fjernest fra de bestemte Jernbaner, men nærmest ved de tilkommende Jernbaner, blive stillede overfor dem, der senest faae Jernbaner i Henhold til foreliggende Love. Dette er et Hensyn, som jeg mener dog fortjener en nærmere Overveelse. Dertil kommer, at naar man med mig vil betragte det foreliggende Lovforslag ikke alene som et Forsøg paa at løse den meget vanskelige Opgave, som var stillet i Loven af 1861 — løse den, rigtignok paa en noget anden Maade, end anthydet i denne Lovs § 5, — men tillige som et Forslag til en Fremtidslov, anvendelig paa fremtidige Jernbanelove, maatte man være dobbelt betænkelig ved i nærværende Lov at foreslaae indbragt Undtagelser for enkelte Egne og Byer, idet dette vilde gjøre det ganske overordentlig vanskeligt, naar en senere Udvikling af Jernbanenettet paany skulde stille den Opgave til den lovgivende Magt, atter at fordele Expropriationsudgifter, ja gjøre det dobbelt vanskeligt saa at finde dem, der skulde betale; thi saa meget forekommer mig klart, at dersom man nu fritager, lad mig

nævne Grenaa og Ebeltoftegnen, som særligt er mig godt bekendt, for at bidrage til Expropriationsudgifterne i Henhold til denne Lov, saa kunde man heller ikke forlange, at den øvrige Deel af Provindsen skulde bidrage til Expropriationsudgifterne for Fremtidsbanen, naar den engang kommer der. Jeg behøver neppe at tilføje, at det for mig ikke skulde have nogen stor Vanskelighed at modtage Lovforslaget, fordi saadanne Undtagelser vare indbragte deri; men Grunden, hvorfor jeg meget vil fraraade nu at indbringe Ændringer i Loven, som gaae ud paa at undtage enkelte Egne af Sjælland, er den, at jeg holder mig overbevist om, at den Vej, som man derved vilde betrede, vilde blive fulgt skareviis, idet nemlig disse faa Forslag til at fritage enkelte Egne vilde blive efterfulgte af en Skare af lignende Forslag til at fritage andre Egne eller til at nedsætte Bidraget for dem, og jeg troer ikke, at Lovforslaget har Kraft nok til at bære til Enden af den Vej, det har at gaae, Bægten af disse Underændringsforslag, som efter min Ansæelse ikke vilde kunne holdes ude, naar man først har aabnet Døren for dem.

Høgsbro: Jeg skal blot i Henhold til det Løfte, den ærede Minister afgav, tillade mig at udtale, at jeg paa samtlige Forslagsstilleres Begne tager Forslagene under Nr. 6 og 12 tilbage.

Da Ingen optog noget af disse Forslag, bortfalbt de.

Fomanden: Der er foruden Ordføreren endnu 3 Medlemmer, som have ønsket at udtale sig.

Winther: Jeg frasalder Ordet.

Fomanden: Der er altsaa foruden Ordføreren dog 2 Medlemmer, som ønske at udtale sig i Sagen. Jeg anseer det derfor for rigtigst at udsætte Forhandlingerne til et følgende Møde, da jeg ikke antager, at samtlige de Medlemmer, der have forlangt Ordet, vilde frasalde det. Jeg skal saaledes nu standse Forhandlingerne.